

POSTANOWIENIE

11 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 11 września 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku A.P.

z udziałem K.P.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej K.P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Radomiu

z 14 marca 2024 r., IV Ca 616/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża skarżącą kosztami postępowania kasacyjnego poniesionymi przez wnioskodawcę, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 14 marca 2024 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił apelację uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego w Radomiu z 24 maja 2023 r. w przedmiocie podziału majątku wspólnego.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, uczestniczka wskazała przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jej zdaniem zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia, „czy darowizny dokonywane w czasie trwania małżeństwa przez rodziców jednego z małżonków na cele mieszkaniowe tych małżonków, tj. na spłatę kredytu, który zaciągnęli we dwoje, aby zakupić mieszkanie, które również zakupili wspólnie, które to darowizny nie były w żaden sposób sporządzone na piśmie, jak również spisane w postaci aktu notarialnego, przy zastosowaniu ww. okoliczności, jak również przy zastosowaniu reguł doświadczenia życiowego, a przy tym przy wiedzy rodziców jednego z małżonków, którzy dokonują tych darowizn pieniężnych, iż kwoty te będą w całości spożytkowane na wcześniejszą spłatę wspólnego kredytu małżonków, który zabezpiecza ich wspólne mieszkania, można wnioskować, że darowizny te były dokonywane wyłącznie do majątku osobistego ich dziecka (tu: Wnioskodawcy), czy też takie okoliczności wskazują jednoznacznie, iż w dacie dokonywanych darowizn rodzice jednego z małżonków chcieli pomóc finansowo małżeństwu jako rodzinie, tj. zarówno Wnioskodawcy, jak i Uczestniczce w szybszej spłacie wspólnego ich kredytu, czy wykupu mieszkania i takie darowizny należy traktować jako dokonane do wspólnego majątku Wnioskodawcy i Uczestnika?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub

skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.).

Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 września 2014 r., V CSK 66/14, niepubl.). Taki zaś charakter ma sformułowana przez uczestniczkę wątpliwość przedstawiona jako istotne zagadnienie prawne. Skarżąca w istocie nie dąży do rozstrzygnięcia

abstrakcyjnego zagadnienia prawnego, a oceny konkretnych okoliczności sprawy i przyjęcia zajętego przez nią stanowiska co do trafności rozstrzygnięcia. Przedstawiona argumentacja nie odnosi się do żadnego problemu związanego z interpretacją przepisów prawa, lecz wyłącznie do zastosowania przepisów prawa w konkretnych okolicznościach faktycznych. W świetle art. 33 pkt 2 k.r.o. to wola darczyńcy, a nie cel darowizny decyduje o tym, czy darowizna wchodzi do majątku odrębnego czy wspólnego. Przeznaczenie darowizny na cele mieszkaniowe małżonków, w tym spłatę wspólnie zaciągniętego kredytu na zakup nieruchomości nie rozstrzyga więc o tym, że darowizna dokonana na rzecz jednego z małżonków przez jego rodziców miała wejść do majątku wspólnego małżonków. Zważywszy, że darowizny były w formie ustnej, przy wykładni oświadczeń woli darowania przez rodziców wnioskodawcy środków pieniężnych sądy uwzględniły okoliczności im towarzyszące, następce oraz zeznania darczyńców (ustaliły, że rodzice wnioskodawcy jeszcze przed ślubem obiecywali synowi, że pomogą mu w sfinansowaniu kupna mieszkania, pierwszej z darowizn dokonali jeszcze przed zawarciem przez niego związku małżeńskiego, tylko powód zgłaszał darowizny do urzędu skarbowego, choć uczestniczka taki obowiązek wykonała do darowizny dokonanej przez jej ojca, darowizny dokonywane przez rodziców wnioskodawcy dokonywane były na jego konto, założone jeszcze przed ślubem, a darczyńcy nie wiedzieli, że wnioskodawca upoważnił do tego konta uczestniczkę, ponadto rodzice wnioskodawcy dokonywali darowizn również na rzecz córki a siostry wnioskodawcy, również z przeznaczeniem do jej majątku osobistego). Sformułowane przez skarżącą wątpliwości nie wyrażają więc istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.L.)

[SOP]